

Arrest

nr. 153 720 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 januari 1991.

Op 7 oktober 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 1 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14s §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: V wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid:

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest HVW Antwerpen waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering kreeg voor de periode januari 2013 —juli 2014
- loonfiches voor de maanden juli ---augustus 2014 (S. [...] BVBA)
- arbeidsovereenkomst :dd. 30,09,2014 (S. [...] BVBA) voor een tewerkstelling van bepaalde duur tot 3103,2015;bijlage bij de arbeidsovereenkomst (RVA) dd. 15.11.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd aangeworven in het kader van het ACTIVA-plan; bijbehorende loonfiches voor de periode oktober-november 2014

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende stabiel en regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkgesteld via een contract van bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgelegde tijdelijke tewerkstelling inmiddels werd verlengd, werd omgezet in contract van onbepaalde duur. Dit blijkt ook niet uit de aanvullende informatie van het administratieve dossier van betrokkene.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Verzoekster haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

Reden van de beslissing:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Attest HVWW Antwerpen waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering kreeg voor de periode januari 2013-juli 2014

- Loonfiches van de maanden juli-augustus 2014 (S. [...] BVBA)
- Arbeidsovereenkomst dd 30.09.2014 (S. [...] BVBA) voor een tewerkstelling van bepaalde duur tot 31.03.2015; bijlage bij de arbeidsovereenkomst (RVA) dd. 15.11.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd aangeworven in het kader van het ACTIVA-plan; bijbehorende loonfiches voor de periode oktober-november 2014

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende stabiel en regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkgesteld via een contract van bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de voorgelegde tijdelijke tewerkstelling inmiddels werd verlengd, werd omgezet in contract van onbepaalde duur. Dit blijkt ook niet uit de aanvullende informatie van het administratieve dossier van betrokkene.

Uit het geheel van beschikbare gegevens blijkt dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken:

a) Aangaande het inkomen van de partner van verzoekster

De bestreden beslissing stelt dat de partner van verzoekster geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op onvoldoende wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden tov verwerende partij!

Verwerende partij haalt zelf aan dat verzoeker verschillende stukken indiende.

De echtgenoot van verzoekster werkte in het verleden inderdaad onder een contract van bepaalde duur. Hij wist echter dat dit niet zou volstaan en ging op zoek naar een vaste tewerkstelling van onbepaalde duur, die hij uiteindelijk bekwam in april 2015.

Dat de echtgenoot van verzoekster echter tot en met 31.03.2015 'gebonden' was aan het contract van bepaalde duur en het nodige gedaan heeft om een contract van onbepaalde duur te bekomen.

Dat de echtgenoot van verzoeker op 13.04.2015 een nieuw contract ondertekende, voltijds en van onbepaalde duur.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende: Uit het geheel van beschikbare gegevens blijkt dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Dat het flagrant onredelijk is van verwerende partij om dit nu aan te halen! Dat de bestreden beslissing immers 1 dag na het aflopen van het vorig contract genomen is en verzoekster nooit de kans heeft gekregen haar aanvraag te actualiseren!

Bijgevolg mag en kan dit haar ook niet verweten worden!

Dat verzoekster steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft gedaan.

Het is onbegrijpelijk dan men haar verwijt dat zij de geijkte procedure gevolgd heeft!

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om te stellen dat het onmogelijk zou zijn om de huidige financiële situatie na te gaan!

Dat de echtgenoot van verzoekster tot op heden voltijds werkt en ondertussen een contract van onbepaalde duur bemachtigde.

Zelfs in de veronderstelling dat de voorgelegde stukken niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Gelieve in de bijlage een schrijven van DVZ terug te willen vinden waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen.

DVZ schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Er kan geen twijfel bestaan over de financiële situatie van verzoekster!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat het onredelijk is van DVZ om onvoldoende rekening te houden met het inkomen van de partner van verzoekster! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Men heeft geen enkel onderzoek verricht om een concreet, compleet en actueel beeld van de situatie te bekomen.

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! De partner van verzoekster heeft steeds het nodige gedaan om een inkomen te verzekeren.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, zou men tot een andere conclusie gekomen zijn in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid

wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen

wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt Wanneer het gezinlid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen moet voorvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu hebben verzoekster en haar echtgenoot dit.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun1.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten , bij het opleggen van een inkomenvereiste, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden , geschonden is!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."2

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt."

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.](2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. .”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag de volgende documenten voorlegde: verklaring van lidmaatschap bij de Voorzorg, arbeidsovereenkomst voor arbeider voor bepaalde tijd bouwnijverheid, bijlage bij de arbeidsovereenkomst van de werknemer die in aanmerking komt voor de werkuitkering in het kader van het activa-plan (KB 19 december 2001) gewone regeling, loonbrief voor de periode 1-30 november 2014 van 1 728 euro bruto, loonbrief voor de periode 1-31 oktober 2014 ten belope van 2 534 euro bruto, loonbrief voor de periode 1 tot 31 augustus 2014 ten belope van 2 419 euro bruto, loonbrief voor de periode 1 tot 31 juli 2014 ten belope van 1 152 euro bruto, overzicht van de maandelijkse uitkeringen voor de periode van januari 2013 tot juli 2014 en een huurovereenkomst.

In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat in het verleden de referentiepersoon onder een contract van bepaalde duur werkte. Voorts stelt ze in het verzoekschrift: *“hij wist echter dat dit niet zou volstaan en ging op zoek naar een vaste tewerkstelling van onbepaalde duur, die hij uiteindelijk bekwam in april 2015.”* De verzoekende partij vervolgt dat het ‘flagrant’ onredelijk is van de verwerende partij om de bestreden beslissing te nemen de dag nadat het contract van de referentiepersoon verlopen is en zonder haar de kans te geven haar aanvraag te actualiseren.

In casu betwist de verzoekende partij niet dat op basis van de neergelegde stukken kon worden geconcludeerd dat er niet is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Ze wijst enkel op het gegeven dat de referentiepersoon heden een contract van onbepaalde duur heeft en dat zij niet de kans heeft gehad haar aanvraag te actualiseren.

Uit de bijlage 19ter van 7 oktober 2014 blijkt dat de verzoekende partij verzocht werd om ten laatste op 7 januari 2015 de volgende documenten voor te leggen: bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg, huwelijksakte en geregistreerd huurcontract of eigendomsakte. In dezelfde bijlage 19ter werd eveneens meegedeeld: *“de betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 07/04/2015, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag hem/haar kan worden betekend.”* Bijgevolg werd voor het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij ruimschoots ingelicht over de in te dienen documenten en de termijnen die gehanteerd worden. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat ze geen kans heeft gekregen om haar aanvraag te actualiseren. Voorts werd de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van de referentiepersoon getekend buiten de termijn van zes maanden waarin de verwerende partij overeenkomstig artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing dient te nemen.

De Raad wijst erop dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie het aan de verzoekende partij toekomt om alle nuttige inlichtingen te verschaffen aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De bewijslast inzake de bestaansmiddelen vereiste rust bij de verzoekende partij die erover moet waken haar aanvraag te vervolledigen en te actualiseren indien nodig. *In casu* blijkt dat de bijkomende stukken van het verzoekschrift niet werden gevoegd bij de aanvraag noch voor het nemen van de bestreden beslissingen aan de gemachtigde

werden voorgelegd. De verwerende partij kon er bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf dan ook geen rekening mee houden.

Met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke herbeoordeling van de zaak. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden verblijfsweigering (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het gelijkheidsbeginsel schendt door in het ene dossier de partijen wel de mogelijkheid te geven om hun aanvraag aan te vullen en te actualiseren en in het andere dossier niet en hierbij verwijst naar een vraag tot actualisatie van de verwerende partij inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij *in casu* niet ernstig kan voorhouden dat ze niet de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag te actualiseren. Enerzijds werd in de bijlage 19ter duidelijk aangegeven welke documenten de verzoekende partij diende voor te leggen voor het nemen van de bestreden beslissing. Anderzijds werd in de bijlage 19ter van de Vreemdelingenwet ook vermeld binnen welke termijn de verwerende partij een beslissing diende te nemen. De data werden uitdrukkelijk weergegeven. Overeenkomstig artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient een beslissing inzake het recht op verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag genomen te worden. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat ze na het verstrijken van de termijn zoals vermeld in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid had moeten krijgen om haar aanvraag te actualiseren. Voorts is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt. Ten eerste zijn de *in casu* neergelegde documenten leesbaar en volledig. Ten tweede werd *in casu* op het moment van de aanvraag reeds meegedeeld welke documenten binnen welke termijn dienden te worden ingediend. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert terecht aan dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet inderdaad niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling bepaalt enkel stelt dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Dat een overeenkomst van bepaalde duur per definitie tijdelijk van aard is, sluit niet uit dat tijdelijke contracten kunnen worden afgesloten voor langdurige periodes en dat derhalve bestaansmiddelen op regelmatige en stabiele wijze uit voormelde arbeid kunnen worden verworven. *In casu* gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat op het moment van de bestreden beslissing de Belgische referentiepersoon niet meer over een arbeidsovereenkomst beschikte. Deze arbeidsovereenkomst was immers verstreken. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon onvoldoende stabiel en regelmatig zijn. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat de tijdelijke tewerkstelling inmiddels werd verlengd of dat er een overeenkomst van onbepaalde duur werd getekend.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Hoewel de verzoekende partij bij haar aanvraag de gevraagde bewijzen van bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische referentiepersoon voorlegde, trad tijdens de behandeling van de aanvraag een wijziging op in de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon, met name liep de overeenkomst van bepaalde duur af op 31 maart 2015. Vanaf het moment dat de aanvraag ingediend werd, was de verzoekende partij op de hoogte van het gegeven dat de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur een paar dagen eerder zou afgelopen zijn dan de termijn van zes maanden, zoals bepaald in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de bijlage 19ter van 7 oktober 2014 wordt immers bepaald: “*de betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 07/04/2015, uitgenodigd worden om zich bij het*

gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag hem/haar kan worden betekend.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het kwam op dat moment de verzoekende partij toe om haar aanvraag te actualiseren en bewijzen voor te leggen van een nieuwe tewerkstelling of andere inkomsten. Minstens had de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing kunnen aangegeven dat er een overeenkomst voor onbepaalde duur getekend zou worden op 15 april 2015. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij geactualiseerde bewijzen inzake de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft vorgelegd. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige geactualiseerde stukken m.b.t. de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen. Door louter te stellen dat de bestreden beslissing werd genomen op 1 april 2015, hetzij een dag na het verstrijken van de geldigheidsduur van de overeenkomst van bepaalde duur, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze geen kans heeft gekregen om haar aanvraag te actualiseren. De verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon hadden voor het verstrijken van de overeenkomst van bepaalde duur de nodige stappen kunnen ondernemen om de aanvraag te actualiseren, nu de verschillende data reeds bekend waren.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.1.2.2. In het tweede onderdeel van het eerste middel, met name het onderdeel “*b) Aangaande het socio-economisch onderzoek*”, werkt de verzoekende partij een betoog uit met betrekking tot een beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift onder meer: *“Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en banden met het herkomstland.”* In dit verband wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan een recht op verblijf, maar de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk weigert. In het kader van een dergelijke beslissing maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een onderzoek moet worden gevoerd naar de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. De artikelen 42ter en 42^{quater} van de Vreemdelingenwet die een dergelijk onderzoek opdragen aan de gemachtigde van de minister hebben enkel betrekking op een beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf en niet op een beslissing die een familielid van een burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden weigert. Bijgevolg mist het betoog van de verzoekende partij waarbij zij eveneens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juridische grondslag.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke

vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

De integratie van verzoekster, het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd heeft, het feit dat zij feitelijk samenwoont met haar echtgenoot wegen wel degelijk zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar haar land van herkomst bemoeilijken! Verzoekster vormt een gezin met haar echtgenoot die de Belgische nationaliteit heeft!

*Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.
Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als zij geacht wordt terug naar haar land van herkomst te gaan?? Haar partner heeft hier immers verblijfsrecht, heeft hier tewerkstelling, ...
Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.
Dat verzoekster van mening is dat zij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden.
Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.
Dat indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden wordt van haar echtgenoot!
Het is voor verzoekster en haar gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mijnheer in België kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen.
Dit zou betekenen dat hij alles dient op te geven en achter te laten, alles wat hij hier opgebouwd heeft!
Het is niet redelijk te verantwoorden om van mijnheer te verwachten dat hij mee naar het buitenland zou verhuizen.
Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.
DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!
Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.
Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!
Haar echtgenoot heeft de Belgische nationaliteit! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden.”*

2.2.2. Artikel 8 EVRM omvat recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt aan te geven, dient er geen onderzoek te geschieden aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, met name of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven. Immers betreft het in dit geval een eerste binnenkomst en dient er te worden onderzocht of op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om verzoeksters gezinsleven te respecteren. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van

de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Het gegeven dat haar echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Voorts wijst de verzoekende partij op het gegeven dat haar partner in België is tewerkgesteld, maar laat zij na uit een te zetten waarom dit gegeven op zich een onoverkomelijke hinderpaal is. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en gezinsleven elders of in haar land van herkomst verder te zetten. Ze betoogt enkel dat het niet redelijk te verantwoorden is om van haar echtgenoot te verwachten dat hij mee naar het buitenland zou verhuizen. Zij blijft echter in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar echtgenoot haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk aan dat ze haar gezinsleven enkel in België kan verderzetten.

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij is om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig is te werk gegaan. Er kan enkel rekening worden gehouden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Daarenboven betreft het een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, die het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatie-middelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot en haar gezinsleven verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partij toont met haar summier en hoofdzakelijk theoretisch betoog aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er tot slot op dat artikel 8 van het EVRM zelf de verwerende partij geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS